

Al-Wala' Wal-Bara' inom Islam

Av: Dr. Muhammad Saeed Al-Qahtani
Översatt av: Bilal B.

Al-Wala' Wal-Bara' och trosbekännelsen

Kärlek är källan till wala' och hat är källan till bara'; det är genom dessa som både hjärtat och handen drivs till handling. Wala' ger upphov till intimitet, omsorg och hjälp. Bara' väcker motstånd, fiendskap och förkastelse. Wala' och Bara' är båda kopplade till trosbekännelsen och utgör väsentliga delar av den. Beläggen för detta i Koranen och Sunnah är omfattande.

Vad gäller Koranen, betrakta följande ayat:

"Låt inte de troende ta de otrogna till vänner framför de troende. Den som gör detta har ingen förbindelse med Allah, om det inte är för att ni skyddar er mot dem som en försiktighetsåtgärd. Allah uppmanar er att akta er för Honom själv. Och till Allah leder färden." [3:28]

Och Han säger:

"Säg, (O Muhammed, till mänskligheten): Om ni älskar Allah, följ mig; Allah kommer att älska er och förlåta era felsteg. Allah är Förlåtande, Barmhärtig. Säg: Lyd Allah och Sändebudet. Och om de vänder sig bort, så älskar sannerligen Allah inte de otrogna." [3:31-32]

Om fiendens syften säger Han:

"De längtar efter att ni skall förneka (tron) liksom de förnekade, så att ni skall bli likadana som de. Ta därför inte vänner bland dem tills de drar ut på Allahs väg." [4:89]

Och vidare:

"O ni som tror! Ta inte judarna och de kristna till vänner. De är varandras vänner. Den av er som tar dem till vänner är (en) av dem. Sannerligen vägleder inte Allah ett orättfärdigt folk." [5:51]

Och slutligen:

"O ni som tror! Den av er som avfaller från sin Din, (vet att) Allah kommer att ersätta honom med ett folk som Han älskar och som älskar Honom, ödmjuka mot de troende, hårda mot de otrogna, kämpande på Allahs väg och inte fruktande någon förebrående." [5:54]

Vi nämner här bara några av de många hadither och berättelser från Följeslagarna i detta ämne. Imam Ahmad återger från Jarir ibn Abdullah att Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, lät honom svära en ed på att "ge råd till varje muslim och hålla sig borta från varje otrogen." Ibn Shayba återger att Profeten sade: "Det starkaste trosbandet är kärlek för Allahs skull och fiendskap för Hans skull." Ibn Abbas återger att Profeten sade: "Det starkaste trosbandet är lojalitet för Allahs skull och motstånd för Hans skull, kärlek för Allahs skull och fiendskap för Hans skull."

Ibn Abbas sägs också ha sagt: "Den som älskar för Allahs skull, och hatar för Allahs skull, och den som sluter ett vänskapsband för Hans skull, eller förklarar en fiendskap för Hans skull, kommer att erhålla Allahs beskydd på grund av detta. Ingen kan smaka sann tro utan detta, om än hans böner och fastor är många. Människor har börjat bygga sina relationer kring världsliga angelägenheter, men det kommer inte att gagna dem på något sätt."

Shaykh Sulaiman ibn Abdullah ibn Muhammad ibn Abdul Wahhab förklarade Ibn Abbas ord med att innebörden av "att sluta ett vänskapsband för Allahs skull" innebär skyldigheten att etablera relationer av kärlek och förtroende för Hans skull; detta är vänskap för Allahs skull. Det innebär också att enkel tillgivenhet inte räcker här; vad som avses är en kärlek grundad på allians. Detta innebär hjälp, heder och respekt. Det innebär att vara med dem som du älskar, både i ord och handling.

Vad gäller "fiendskap för Allahs skull" innefattar det skyldigheten att förklara fiendskap för Hans skull: motstånd för Allahs skull. Det är att i handling förklara motstånd, att ta till vapen mot Hans fiender, att sky dem och hålla sig långt ifrån dem, både i ord och handling. Detta bevisar att ett enkelt motstånd i hjärtat inte räcker, och att man måste uppfylla sitt åtagande fullt ut, ty Allah säger:

"Det finns ett gott föredöme för er i Ibrahim och dem som var med honom, när de sade till sitt folk: 'Vi tar sannerligen avstånd från er och allt ni dyrkar utom Allah. Vi är färdiga med er. Och mellan oss och er har uppstått fiendskap och hat för alltid, tills ni tror på Allah allena'." [60:4]

Allt detta leder oss till slutsatsen att lojalitet för Allahs skull verkligen innebär att älska Allah och komma Hans Din till hjälp; det är att älska dem som lyder Honom och bistå dem. Motstånd för Allahs skull är att känna vrede mot Allahs fiender och kämpa mot dem. På grund av detta har Allah kallat den förra gruppen "Allahs parti" och den senare "Satans parti":

"Allah är de troendes Beskyddare. Han för dem ut ur mörkret till ljuset. Vad de otrogna beträffar, deras beskyddare är falska gudar. De för dem ut ur ljuset till mörkret. Dessa är rättmätiga arvtagare till Elden. De skall förbli däri." [2:257]

Och Allah säger:

"De som tror strider för Allahs sak; och de som inte tror strider för avgudars sak. Kämpa därför mot Satans vänner. Sannerligen är Satans strategi alltid svag." [4:76]

Det är välkänt att Allah aldrig sände en Profet i sitt uppdrag utan att också resa motståndare mot honom. Allah säger:

"Så har Vi utsett för varje profet en motståndare - djävlar bland människorna och djinnerna som inger varandra skenbart trovärdiga ord som är vilseledande." [6:112]

Det kan vara så att motståndarna till den Gudomliga Enheten besitter en del lärdom, delar av Uppenbarelsen och argument.

Som Allah säger:

"Och när deras Sändebud kom till dem med klara bevis (på Allahs suveränitet), jublade de åt den kunskap de (själva) ägde. Och det som de brukade håna drabbade dem." [40:83]

Det är varje muslims skyldighet att lära sig av Allahs Din det som kan tjäna som vapen i kampen mot Satans vänner. I detta bör han inte hysa fruktan eller tvivel, eftersom djävulens strategi alltid är svag. Allah säger:

"Och sannerligen skall Våra härar vara segrarna." [37:173]

Allahs härar skall segra i diskussion och debatt, liksom i krig och strid. På detta sätt kan en vanlig man från den Ende Gudens parti övervinna tusen lärda bland de otrogna.

Om fiendens syfte med Islam – vare sig det rör sig om ateister, judar, kristna, modernister, sionister eller kommunister – är att urholka muslimernas Aqeedah och erodera deras unika karaktär för att göra dem till "det utvalda folkets åsna" (som det uttrycks i Sions vises protokoll), bör angelägenheten i denna fråga stå klar för varje muslim. Vi bör alla ta varning, för oss själva och för dem som är med oss, så att vi kan varna alla muslimer som glider mot avfällighetsavgrunden, varna dem för de otrognas förrädiska upprop till det de kallar "broderskap och jämlikhet", varna dem för det falska påståendet att religionen tillhör Allah men att nationen tillhör massorna. Vi återkommer till denna punkt mer detaljerat senare.

För närvarande är beläggen klara från Koranen och Sunnah att lojalitet krävs av trosbekännelsen, eftersom detta är en väsentlig del av dess innebörd. Som Ibn Taimiya har sagt: "Trosbekännelsen, det finns ingen gud utom Allah, kräver att du älskar enbart för Allahs skull, hatar enbart för Allahs skull, allierar dig enbart för Allahs skull, förklarar fiendskap enbart för Allahs skull; den kräver att du älskar det Allah älskar och hatar det Allah hatar." Den kräver också att du allierar dig med muslimerna varhelst du finner dem och motarbetar de otrogna, även om de är dina närmaste.

Trosbekännelsen: på tungan och i hjärtat

Enligt Ibn al-Qayim är tron på Gudomlig Enhet inte bara ett påstående om att Allah är den ende Skaparen och att Han är allas Herre och Mästare. Det var vad hedningarna brukade säga, medan de samtidigt dyrkade många gudar. Tron på Gudomlig Enhet innebär inte bara kärlek till Allah, utan också underkastelse inför Honom, ödmjukhet inför Honom, fullständig lydnad mot Honom och hängivenhet till Honom i alla våra ord och gärningar, i det vi håller fast vid och det vi ger, i vår kärlek och i vårt hat. Den kan aldrig förväxlas med driften att lyda, eller att göra som man behagar i vilselett egenintresse.

Den som tar detta till hjärtat kommer att förstå Profetens, må Allah välsigna honom och ge honom frid, ord: "Sannerligen har Allah förbjudit Elden att ta den som säger 'Det finns ingen gud utom Allah', och som säger detta för Allahs välbehag." Och i en annan hadith: "Den som säger 'det finns ingen gud utom Allah' skall inte träda in i Elden."

Vad betyder dessa berättelser egentligen? Många har missförstått dem, och gått så långt som att säga att dessa uttalanden senare upphävdes, och att de gjordes innan Shariaen var fullständig, innan vi visste vad vi måste och inte måste göra. Andra har sagt att den Eld de hänvisar till är de otrognas helvete, medan åter andra tolkar det faktiska inträdandet i elden som att träda in i den för evigt; alltså "...skall inte träda in i Elden (för evigt)." Dessa är bara några av deras grundlösa tolkningar.

I själva verket sade inte Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, att detta skulle ske enbart genom att uttala trosbekännelsen; detta skulle motsäga hela vår förståelse av Islam. Hycklarna säger dessa ord med sina tungor, men de är dömda till det djupaste helvetets botten och straffas till och med hårdare än de som aktivt bestrider att det inte finns någon annan gud än Han. Det som avses är naturligtvis en fråga om både hjärtat och tungan.

Medan hjärtat måste tro, måste det också inse sanningen: det måste inse innebörden av trosbekännelsens ord, vad de förnekar och vad de bekräftar; inse att det inte finns någon annan gudomlighet än Allah; och inse att tillskrivandet av gudomlighet till något annat är helt omöjligt. Dess innebörd måste alltså tas till hjärtat medvetet och avsiktligt, med visshet och angelägenhet. Det är detta som skyddar dig från Elden.

Detta påminner om berättelsen om mannen som hade mördat hundra män, och även om tron uppstod i hans hjärta brydde han sig inte om den,

utan tryckte ut den ur sitt bröst; men när han närmade sig dödens port trädde den åter in i hans hjärta och så var han en av dem som inträdde i Paradiset. Och också berättelsen om skökan vars hjärta rördes av synen av en hund som höll på att dö av törst vid sidan av en brunn, och som åt av dammet i desperation. Utan något högre syfte eller hopp om belöning fyllde hon sin sko till brädden och gav den till hunden. Även om folk brukar jaga bort det tog hon det i tassen och lugnade det tills det hade druckit, väl medveten om att det varken kunde belöna henne eller ens tacka henne på något sätt. Hennes yttersta handling av kärlek utplånade alla hennes tidigare synder och så förlät man henne.

Imam Muslim återger en hadith där Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, säger: "Den som säger 'Det finns ingen gud utom Allah' och förnekar allt det han brukade dyrka utom Allah, skall finna att hans liv och hans egendom är skyddade, och hans belöning är hos Allah." Muhammad ibn Abdul Wahhab påpekar att detta är det starkaste belägg vi har för trosbekännelsens verkliga innebörd, eftersom varken liv eller egendom skyddas enbart genom att uttala dessa ord; det finns faktiskt ingen som helst betydelse i att bara säga dem, inte heller i att förespråka dem, inte heller i att kalla på Allah allena. Ditt liv och din egendom är inte skyddade förrän du faktiskt förnekar allt det du brukade dyrka utom Allah; och om du hyser något tvivel eller tvekan om detta, befinner du dig fortfarande utanför Islam.

Detta bör klargöra misstaget hos Murji'a-sekten, som sade att tro var likvärdigt med kunskap, och otro med okunnighet, och som på detta sätt skilde gärningar från tro. Alla vet att hedningarna i Makkah förstod vad Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, menade med att säga "Det finns ingen gud utom Allah". De förstod det och de trodde det, men de vägrade arrogant att erkänna det; så deras tro på den Ende Guden, Försörjaren, Livets och Dödens Givare, gagnade dem inte alls. När Profeten sade till dem "Säg: det finns ingen gud utom Allah", sade de:

"Gör han gudarna till en enda Gud? Det är sannerligen en häpnadsväckande sak." [38:5]

Det märkliga är att medan de otrogna vet att trosbekännelsen är mer än att bara säga orden, tror vissa att dessa berättelser innebär att ett enkelt uttalande av orden "det finns ingen gud utom Allah", utan att någon av deras innebörd träder in i hjärtat, är allt som krävs. Men klokare människor förstår att det innebär att det inte finns någon skapare utom Allah: ingen

annan försörjare, livets givare, dödens bringare, och ingen annan som håller allting i sin hand. Det finns dock fortfarande ingen nytta att vinna av att känna till trosbekännelsens innebörd om man saknar tro. Detta kastar nytt ljus över innebörden av de berättelser där Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, nämner den enkla upprepningen av dessa ord, som till exempel: "Jag har beordrats att kämpa mot folk tills de säger 'Det finns ingen gud utom Allah'."

Vissa hoppas kunna antyda med detta att den som reciterar trosbekännelsen inte är en otrogen, och att vi inte bör motarbeta honom, oavsett vad han annars gör. Dessa människor bör komma ihåg att Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, kämpade mot judarna och förbannade dem, trots att de sade "Det finns ingen gud utom Allah". Inte nog med det, utan Profetens Följeslagare kämpade också mot Bani Hanifa som inte bara sade "Det finns ingen gud utom Allah och Muhammed är Allahs Sändebud", utan också bad och påstod sig vara muslimer; detsamma gällde de människor som Ali ibn Abi Talib lät bränna levande för att ha sagt att han var en inkarnation av Allah.

Men när man frågar dessa människor om fallet med någon som förnekar de dödas uppståndelse, säger de att han har förnekat tron och att vi bör kämpa mot honom, även om han säger "det finns ingen gud utom Allah". De är överens om att den som bestrider någon av islams fem pelare har förnekat tron och bör motarbetas med pennan och svärdet, även om han uttalar trosbekännelsen.

Motsägelsen här är att inget av dessa förnekanden rör den centrala tesen i Islam, som är bekräftandet av Gudomlig Enhet, och ändå är dessa människor beredda att gå i krig för dem; men när det gäller någon som förnekar själva kärnan i tron, Guds Gudomliga Enhet, ger de honom en ursäkt för dess förnekande, trots att det är den mycket källa och grundval för Dinen. Så det blir tydligt att dessa människor är Allahs fiender, och att de inte alls har förstått innebörden av vad Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, har sagt.

Det är välkänt att när en man förklarar sig vara muslim bör vi handla försiktigt mot honom tills han gör något som tydligt motsäger hans påstående. Allah säger:

"O ni som tror! När ni drar ut (för att strida) på Allahs väg, var varsamma, och säg inte till den som erbjuder er fred: 'Du är inte troende', i jakten på detta livets tillfälliga vinster (för att plundra

honom). Hos Allah finns riktiga krigsbytena. Ni var också sådana en gång, och Allah gav er hopp, var därför varsamma; sannerligen är Allah väl medveten om vad ni gör.” [4:94]

Denna vers indikerar nödvändigheten av återhållsamhet tills man är säker på situationen, eftersom Allah säger: ”var varsamma”. Om det blir tydligt att någon är i strid med Islam, kämpas mot honom. Om detta inte vore fallet, vore uppmaningen att kontrollera situationen innan man strider meningslös.

På liknande sätt sade Profeten, må Allah välsigna honom och ge honom frid, om Kharijerna: ”Varhelst ni finner dem, kämpa mot dem, för om jag skulle påträffa dem skulle jag förgöra dem fullständigt, liksom Ads folk förgörs.” Han sade detta trots att de var minutiöst observanta i sin hängivenhet och dyrkan, i den grad att Följeslagarna, hos vilka de studerade, kände sig ödmjukade inför dem. Deras trosbekännelse gagnade dem emellertid inte, och inte heller fullheten av deras dyrkan, och inte heller deras tjänst till Islam, sedan de hade övergett Shariaen.

Varje intelligent person vet att om hela denna fråga hängde på ett enda ord, ett blott ord, skulle det ha varit enkelt för Quraish att säga det. De skulle ha sagt ”Det finns ingen gud utom Allah” och sparat sig mycket besvär och sina gudar från förlöjligande. Men de visste att trosbekännelsen också innebar ett åtagande, och det var detta åtagande som hotade deras makt och ställning i landet.

Poängen här är att Islam är en kraft som befriar alla människor från den orättvisa slaveriet av den ene gentemot den andre, och placerar mänskligheten i den Enes, den Segerrikets, tjänst. Graden av deras fruktan inför Allah blev måttet på deras värde och förträfflighet bland människor. Således hade jahiliyyahns vanor och seder, ärvda från föräldrar och farföräldrar, ingen plats. Varje godhjärtad, uppriktig muslim måste sträva mot det fulla förverkligandet av trosbekännelsen, för att var och en av oss skall dyrka Allah med insikt, kunskap och visshet. Det är Islams verkliga utmaning.

Trosbekännelsens effekter på hjärtat

Abu A'la al-Mawdudi nämner i sin bok, Islams grundvalar, nio effekter av trosbekännelsen på hjärtat.

För det första, som troende är du inte trångsynt som de som tror på

många gudar eller som bestrider Guds existens överhuvudtaget.

För det andra, som troende känner du en känsla av ditt eget värde och din värdighet, eftersom det är Allah allena som ger nytta och skada, och Han allena som ger liv och död. Visdom, makt och auktoritet är Hans. På grund av detta fruktar hjärtat ingenting annat än Honom. Inget huvud böjer sig för ett annat, ingen ödmjukas inför någon annan. Ingen kan frukta en annan eller skrämmas av mänsklig makt eller majestät, eftersom Allah är den Majestätiske och den Allsmäktige över alla ting. I kontrast till detta ser vi de otrognas, de kristnas och judarnas, hedningarnas och ateisternas underkastelse inför varandra.

För det tredje, som troende inspireras din känsla av heder och självaktning av tron. Muslimen känner ödmjukhet utan förödmjukelse, och stolthet utan fåfänga. Shaytan kan inte påverka hans stolthet eller ingjuta inbilskhet i honom, eftersom han väl vet att det är Allah som har gett honom allt han har och som när som helst kan beröva honom allting. Ändå ser man ateisten brista ut i stolthet när någon världslig fördel kommer hans väg.

För det fjärde, som troende har du kunskapen och visheten om att det bara är genom rening av själen och utförandet av goda gärningar som framgång kan uppnås. Vad de otrogna beträffar har de bara det falska hoppet om att Guds "son" skall sona världens synder, eller att de själva, eftersom de är Guds "söner" och Hans överstepräster, inte kommer att straffas för sina synder, eller att de skall gynnas av de ädlas och frommas förbön, eller att deras offer och gåvor till sina gudar ger dem tillstånd att göra som de behagar. Vad ateisten beträffar, som föreställer sig att hans existens i denna värld saknar syfte och inte vägleds av någon högre plan, är hans gudar hans egna passioner och begär. Till dessa har han ägnat sitt liv.

För det femte, den troende i denna Aqeedah kommer inte att känna hopplöshet eller förtvivlan, eftersom han tror att Allah är Herre över allt som himlarna och jorden innehåller. Hans hjärta är alltså lugnt i frid och hopp. Även när han är svag i sig själv och besegrad, när livet sluter sig runt honom, vet han att de som Allah tar i Sitt skydd inte kommer att försummas eller överges så länge de förlitar sig på Allah och litar på Honom. De otrogna föredrar att förlita sig på sina egna svaga resurser, men hur snabbt overtar inte förtvivlan dem, störtar dem i desperation och driver dem till och med till självmord.

För det sjätte, tro på denna Aqeedah utvecklar i individen stor beslutsamhet, uthållighet, tålamod, självförtroende och tillit, eftersom du

är engagerad i det ädlaste av strävanden, sökandet efter Allahs välbehag. Du känner faktiskt att det som stöder dig är kraften hos Den som äger himlarna och jorden. På detta sätt blir den troendes styrka och beslutsamhet, med hans beslutsamma vilja inspirerad av detta förtroende, likt ett berg som ingen mänsklig kraft kan röra. Kunde det någonsin finnas en sådan styrka och tillit för att inspirera någons otro?

För det sjunde, den troende hämtar både styrka och stöd från trosbekännelsen, eftersom den sätter dig utom räckhåll för de två saker som kan underminera din styrka: kärlek till världen och fruktan för den. Kärlek till världen är att sätta kärlek till dig själv, din make/maka eller dina pengar framför kärlek till Allah. Fruktan för världen är fruktan för en okänd kraft, inte under Guds makt, som väntar på att förgöra dig. Den troende vet att det inte finns någon gud utom Allah, och således kan ingetdera av dessa saker vinna något inflytande över hjärtat, eftersom det tryggas av det faktum att Allah är den Ende Ägaren av både liv och egendom. Så snart du tillägnar dig att behaga din Herre oavsett kostnaden, inser du plötsligt att ingen kan beröva dig ditt liv, varken människa eller djur: vapnet, svärdet och stenen dödar inte; det är Gud allena som för döden.

Det finns ingen starkare beslutsamhet än hos någon som tror på Allah. Ingen människa kan skrämma honom och ingen armé förskräcka honom, varken blinkande svärd eller kulor som faller som regn. Varje gång en troende presenterar sig för strid på Allahs väg, mångfaldigas hans styrka tio gånger.

För det åttonde, genom att tro på trosbekännelsen kan du ta kommando över ditt eget liv, ta stolthet i dig själv, i ditt självförtroende och din beslutsamhet, och på detta sätt rena ditt hjärta från inflytandet av girighet, avund, feghet, illvilja och alla andra laster.

För det nionde, och överlägset viktigast av dessa effekter på hjärtat, är kunskapen att trosbekännelsen vägleder dig att förstå Allahs lag och hjälper dig att hålla dig noggrant till den. På detta sätt väcks du till insikten att Allah är fullt medveten om allt, och att Han är närmare dig än din halspulsåder; och även om du kanske kan undkomma de flesta slag av fara, finns det ingen flykt från Allah. Den grad i vilken tron genomsyrar det mänskliga sinnet bestämmer i sin tur i vilken utsträckning den troende lyder Allahs lagar, håller sig till Allahs gränser och inte närmar sig det Allah har förbjudit, och hastar till att göra goda gärningar och uppfylla Allahs befallningar.

Trosbekännelsen är den första av islams fem grundpelare. Den är också

den viktigaste av dessa när det gäller att fastställa omfattningen av en persons tro. Muslimen är den lydige tjänare som håller sig nära Allah. Vi kan inte göra detta förrän vi tror från djupet av våra hjärtan att det inte finns någon gud utom Allah. Trosbekännelsen är Islams källa och grundvalen för dess styrka. Oavsett detaljerna i vår tro eller de olika nyanserna av juridisk åsikt, vilar allt ytterst på detta enda uttalande: Islams kraft förlitar sig på ingenting annat. Om detta någonsin skulle gå förlorat, skulle ingenting alls återstå av vår Din.

Ibn Rajab, när han kommenterar trosbekännelsen, citerar Sufyan ibn Uyaynah: "Allah skänkte inte Sina tjänare en större välsignelse än kunskapen om att det inte finns någon gud utom Allah. För Paradisets folk är dessa ord desamma som friskt vatten är för ett folk som lever på den förtorkade Jorden. Genom dem ställs Himmelens och Helvetets vågskålar in. På grund av dem sändes Sändebuden ut i kamp. Den som förklarar att det är så, hans rikedom och hans liv är skyddade, men den som förnekar det skall finna sig förstörd. Det är Paradisets nyckel och alla Sändebuds enda kallelse."